

onrust en gemoedsbloei doormaakt door zijn liefde voor een mooi en gedistingeerd actricetje.

Want ja, lezer, er loopt een „romannetje” door dezen roman. De ernstige socialis-tische geleerde Campo, die zich in zijn jeugd wel eens aan dichtelij bezondigd heeft — o. a. toen hij in een paar onzalige (of juist zalige?) dagen of weken het z. g. misteriespel Sinte Pelagia samenstelde — deze thans degelijke en gewichtige man-en-vader wordt smoorlijk verliefd. En zoo lief wordt hij, verliefd wordende. Schuch-ter als een jongen, eerbiedig als een dich-ter, een beetje dwepend nu en dan, exces-tief, ja zelfs lichtelijk theatraal als een volbloedromanticus. Langen tijd weet hij niet, wat hij eigenlijk heeft te denken van Lize, de fascineerende danseres en actrice. Zulke rare praatjes gaan er over haar. Eens moet zij een reis door Frankrijk hebben gemaakt alléén met een derde-rangs acteur, in alle opzichten haar mindere. En dan haar verhouding tot Waling, den grooten ar-tiest, nog grooteren egoïst en genotzoeker. Hoe is die eigenlijk? Dat er een soort „ver-houding” bestaat, gelooft hij vast — heeft hij haar niet in dien nacht, daarbuiten bij de hoeve, met Waling uit een auto zien stappen? Als hij Lize er naar vraagt, doet zij zeer geheimzinnig. O, zij is diep ongelukkig en zou hem wel alles willen vertellen, als het alleen háár geheim gold. Maar.... maar.... haar zuchten en weife-lingen doen allerlei vermoedens bij Campo rijzen, maken hem bijkans gek van woede en jalouzie; al zijn beheersching van fijn-beschaafd man, zijn wijze bescheidenheid en délicatesse heeft hij noodig om den omgang vol te houden. Eindelijk spreekt Lize tóch. En dan blijkt — dat er eigen-lijk niets was om geheim te houden. Waling en zij waren dien avond gaan baden in zee, zonder badcostuum — zooals men immers in Denemarken algemeen doet. Zij verze-kert nadrukkelijk: Waling heeft haar „niet

aangeraakt”. Wel is zij plotseling erg ge-schrokken van zekere „koude wreedheid” waarmede de beruchte Don Juan haar lichaam had gezien. En duidelijk wordt tevens, dat zij zelf heel veel van gezegden Don Juan heeft gehouden, ja nog houdt. Te verstaan geeft de schrijver zelfs verder, dat haar kort daarop volgend, al te vroegtijdig sterven een gevolg der teleurstelling van haar liefde is. Wat ons eenigszins verwondert van een meisje, dat wij hebben leeren zien als tamelijk koel en cerebraal, een echte moderne, verbrokkelde; levendig en be-koorlijk, maar tot een groote liefde niet in staat.... zouden wij zoo gedacht hebben. Enfin, men kan zich vergissen.

Het moois door dit romannetje aan van Moerkerken's roman toegevoegd ligt in de beschrijving van Campo's liefdege-voel en daardoor bij hem gewekte mijne-ringen vol illusie, weifeling en zelfverwijt. Ook de omgang met zijn vrouw in dezen moei-lijken tijd is uiterst gevoelig beschreven, toch met een zeer lichten spot, een hoogen humor — innig menscheijk, bekoorlijk, zacht ontroerend, beminnelijk. H. R.

FRANK IMM. VAN STEENEN. 'n Decen-nium, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1916.

J. M. GOEDHART—BECKER, Martje Vroom, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, zonder jaartal.

D. TH. JAARSMA, Bekentnissen van een Brudegom, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, zonder jaartal.

Wie deze kroniek geregeld pleegt te lezen, weet het wel: over romans, novel-len, schetsen, die eerst in Elsevier's ge-publiceerd zijn, wordt, bij de afzonderlijke verschijning, hier maar zelden iets, en dán altijd heel weinig, gezegd. Misschien vergis ik me, maar ik heb zoo het gevoel dat mijn critiek van die werken door dezen en genen eenigszins verdacht zou kunnen worden, en in dit geval — waarin het immers vol-komen onnoodig is „de publieke opinie te trotseeren” — tracht ik liever zelfs ver-